

פרק 53

ניסוי הכלא של סטנפורד, חלק ג'

גופת האישה פקחה את עיניה, והכדורים השקועים חסרי הצבע בהו בריק.

"מטורפת, מלמלה בלטריקס בקול שבור, "נראה שבלה הקטנה הופכת למטורפת..."

פרופסור קווירל הנחה את הארי, ברוגע ובדיוק, כיצד עליו לנהוג בנוכחותה של בלטריקס; איך ליצור את העמדת הפנים שיקיים בתודעתו.

חשבת שזה מועיל, או אולי סתם משעשע, לגרום לבלטריקס להתאהב בך, לכבול אותה לשירותך.

האהבה הזו הייתה שורדת באזקבאן, אמר פרופסור קווירל, משום שעבור בלטריקס, היא לא הייתה מחשבה שמחה.

היא אוהבת אותך לחלוטין, לגמרי, בכל מאודה. אתה לא משיב לה אהבה, אבל מחשיב אותה כמועילה. היא יודעת זאת.

היא הייתה הנשק הקטלני ביותר שהיה ברשותך, וקראת לה בלה יקירתך.

הארי זכר זאת מהלילה שבו אדון האופל הרג את הוריו: את השעשוע הקר, את הצחוק הלועג, את הקול הגבוה של השנאה הצרופה. לא היה לו קשה כלל לנחש מה אדון האופל היה אומר.

"אני מקווה שאינך מטורפת, בלה יקירתי, אמרה הלחישה הקפואה. "מטורפת אינה מועילה."

עיניה של בלטריקס הבזיקו, מנסות להתמקד באוויר הריק.

"אדוני... המתנתי לך אבל לא באת... חיפשתי אותך אבל לא הצלחתי למצוא אותך... אתה חי..." כל המילים יצאו במלמול חלש, שאם היה בו רגש כלשהו הארי לא הצליח להבחין בו.

"הראה את הפנים ששלך, לחשש הנחש שלרגליו של הארי.

הארי הוריד את הברדס של גלימת ההיעלמות.

החלק בהארי שהופקד על שליטה בהבעות פניו הביט בבלה בלא שמץ של רחמים, רק בעניין קר ורגוע. (בעוד שבליבתו, הארי חשב, אני אציל אותך, אני אציל אותך לא משנה מה...)

"הצלקת..." מלמלה בלטריקס. "הילד הזה..."

"כך כולם חושבים," אמר קולו של הארי, וגיחך גיחוך קטן. "חיפשת אותי במקום הלא נכון, בלה יקירתי."

(הארי שאל למה פרופסור קווירל לא יכול להיות זה שיגלם את התפקיד של אדון האופל, ופרופסור קווירל ציין שאין שום סיבה סבירה שהצל של זה-שאינ-לנקוב-בשמו ישתלט עליו.)

עיניה של בלטריקס נותרו מקובעות על הארי, היא לא אמרה מילה.

"אמור משהו בלחששננית, " לחשש הנחש.

הארי פנה לעבר הנחש, כדי להבהיר שהוא פונה אליו, והוא לחשש, "אחת ששתיים ששלוש ארבע חמש ששש ששבע ששמונה תשע עשר."

השתררה שתיקה.

"אלה שלא חוששים מהאפלה..." מלמלה בלטריקס.

הנחש לחשש, "ססופם ששייבלעו בה."

"סופם שייבלעו בה," לחש הקול הקפוא. הארי לא רצה לחשוב ברצינות על איך פרופסור קווירל השיג את הסיסמה הזו. המוח שלו, שחשב על כך בכל זאת, שיער שזה בטח כלל אוכל מוות, מקום מבודד ושקט, וקצת ביאור-הכרה עם צינור מתכת.

"השרביט שלך," מלמלה בלטריקס, "לקחתי אותו מביתם של הפוטרס והחבאתי אותו, אדוני... מתחת למצבה שמימין לקבר של איבך... האם תהרוג אותי, כעת, אם זה כל מה שרצית ממני... אני חושבת שתמיד רציתי שאתה תהיה זה שיהרוג אותי... אבל אני לא יכולה להיזכר עכשיו, זו בטח הייתה מחשבה שמחה..."

ליבו של הארי התכווץ בקרבו, זה היה בלתי נסבל, ו - והוא לא יכול לבכות, לא יכול לתת לפטרונוס לדעוך -

פניו של הארי הראו שמץ של רוגז, וקולו היה חד כשאמר, "מספיק עם השטויות. בואי איתי, בלה יקירתי, אלא אם את מעדיפה את חברתם של הסוהרסנים."

פניה של בלטריקס התעוותו בבלבול קצר, הגפיים הצמוקות לא זעו.

"תצטטרך להרחיף אותה החוצסה," הארי לחשש לנחש. "היא לא יכולה לחששוב על בריחה."

"כן," לחשש הנחש, "אבל אל תמעית בערכה, היא הייתה הקטלנית ששבלוחמים." הראש הירוק צלל באזהרה. "אדם נבון היה חושש ממני, ילד, גם לו הייתי מורעב ותשע-עשיריות מת; חששוש ממנה, אל תרשה ולו פגם אחד בהעמדת הפנים."

הנחש הירוק החליק חלקות מחוץ לדלת.

וזמן קצר לאחר מכן, גבר עם עור צהבהב והבעה מפוחדת על פניו המזוקנות נכנס בהתרפסות אל החדר עם שרביט בידו.

"אדוני?" אמר המשרת בקול רועד.

"עשה כפי שצוית," לחש אדון האופל בקול הקפוא, שנשמע נורא אפילו יותר כשבקע מגוף של ילד. "ואל תיתן לפטרונוס שלך לדעוך. זכור, אם לא אשוב לא יהיה לך שום תגמול, וייקח זמן רב עד שמשפחתך תורשה למות."

לאחר שאמר את המילים הנוראות הללו, אדון האופל כיסה את ראשו בגלימת ההיעלמות ונעלם.

המשרת המתרפס פתח את דלת התא של בלטריקס, ושליף מגלימותיו מחט קטנה איתה דקר את השלד האנושי. טיפת הדם האדומה הבודדת שיצאה נשאבה במהרה לתוך בובה קטנה, שהונחה על הרצפה, והמשרת החל לדקלם בלחישה.

זמן קצר לאחר מכן שלד חי נוסף נח על הרצפה ללא תנועה. המשרת היסס לרגע לאחר מכן, עד שהאוויר הריק לחשש פקודה חסרת סבלנות. אז, המשרת הפנה את שרביטו לעבר בלטריקס ואמר מילה, והשלד החי שנח על המיטה היה ערום, והשלד שנח על הרצפה הולבש בגלימה הדהויה שלה.

המשרת קרע רצועת בד קטנה מהשמלה של הגופה-לכאורה, ואז מגלימותיו שלו. האיש המפוחד הוציא בקבוקון זכוכית ריק עם שרידי נוזל זהוב בתוכו. הבקבוקון הוסתר בפינה, רצועת הבד מהשמלה הונחה עליו, הבד הדהוי כמעט מתמזג עם הקיר.

ניפנוף נוסף של שרביט המשרת הרחיף לאוויר את השלד האנושי שנח על המיטה, וכמעט באותה התנועה הלביש אותה בגלימות שחורות חדשות. בקבוק רגיל למראה של שוקו הושם בידה, ולחישה קפואה הורתה לבלטריקס לאחוז בבקבוק ולהתחיל לשחות ממנו, מה שעשתה, פניה עדיין נראות רק מבולבלות.

המשרת הפך את בלטריקס לבלתי נראית, והפך את עצמו לבלתי נראה, והם יצאו. הדלת נסגרה מאחוריהם ועשתה צליל קליק כשנסגרה, טובלת את המסדרון בעלטה פעם נוספת, ללא שינוי למעט בקבוקון קטן שהוסתר בפינה של אחד התאים, וגופה טרייה שנחה על רצפתו.

לפני כן, בחנות הנטושה, פרופסור קווירל אמר להארי שהם עומדים לבצע את הפשע המושלם.

הארי החל לצטט בלי לחשוב את המימרה הידועה שאין דבר כזה פשע מושלם, לפני שבאמת חשב על כך למשך שני-שלישי שנייה, נזכר בפתגם חכם יותר, וסגר את פיו באמצע משפט.

מה אתה חושב שאתה יודע, ואיך אתה חושב שאתה יודע את זה?

אם באמת ביצעת את הפשע המושלם, איש לעולם לא היה מגלה - אז איך מישוהו יכול לדעת שאין פשעים מושלמים?

וברגע שהסתכלת על זה ככה, הבנת שפשעים מושלמים בטח קורים כל הזמן, וחוקר מקרי המוות קבע שזה מוות בנסיבות טבעיות, או שהעיתון דיווח שהחנות אף פעם לא הייתה מאוד רווחית ובסופו של דבר פשטה את הרגל...

כשהגופה של בלטריקס בלק תימצא מתה בתאה בבוקר שלמחרת, בכלא אזקבאן ממנו (כך כולם ידעו) איש מעולם לא נמלט, איש לא יטרח לערוך ניתוח שלאחר המוות. איש לא יחשוב על כך פעמיים. הם פשוט ינעלו את המסדרון וילכו, והנביא היומי ידווח על כך במודעות האבל ביום שלמחרת...

...זה היה הפשע המושלם שפרופסור קווירל תכנן.

ולא היה זה פרופסור קווירל שהרס אותו.